

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 1 sierpnia 1957 r.

w sprawie trybu ustalania cen na produkty nietypowe i usługi nietypowe wykonywane przez przedsiębiorstwa podległe Ministrowi Komunikacji, świadczone w obrębie gospodarki uspołecznionej.

Na podstawie § 2 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 30 września 1953 r. w sprawie przekazania właściwym ministrom uprawnień do ustalania cen produktów nietypowych i opłat za nietypowe usługi, nie objęte obowiązującymi cennikami (taryfami), wykonywane przez przedsiębiorstwa przemysłu kluczowego i świadczone w obrębie gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr A-94, poz. 1311) oraz zgodnie z § 4 pkt 6 uchwały nr 704 Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1956 r. w sprawie rozszerzenia uprawnień państwowych przedsiębiorstw przemysłowych (Monitor Polski Nr 94, poz. 1047) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Za produkty (wyroby) nietypowe w rozumieniu niniejszego zarządzenia uważa się produkty (wyroby) wykonywane na indywidualne zamówienia jednostek gospodarki uspołecznionej, nie objęte obowiązującymi cennikami, których produkcja ma charakter niepowtarzalny, jednostkowy lub małoseryjny i które wykonywane są według warunków technicznych określonych indywidualnie przy każdym zamówieniu.

2. Za usługi nietypowe uważa się wszelkie roboty przemysłowe i usługi nie objęte obowiązującymi cennikami (taryfami).

§ 2. 1. Podstawę do ustalania cen produktów nietypowych lub opłat za nietypowe usługi, o których mowa w § 1, stanowi kalkulacja planowanego kosztu własnego, zwana dalej „kalkulacją wstępną”, sporządzona przez dostawcę (wykonawcę) według wzorów stanowiących załączniki do zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 5 kwietnia 1957 r. w sprawie trybu ustalania cen zbytu artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych oraz cen robót o charakterze przemysłowym (Monitor Polski Nr 32, poz. 220).

2. Kalkulacja powinna być oparta na ścisłych danych technicznych, a w szczególności na rysunkach, szkicach i wzorach, na podstawie których ustala się ilości i rodzaje materiałów podstawowych (bezpośrednich) oraz czas robocizny bezpośredniej, potrzebnych do wykonania nietypowego wyrobu lub nietypowej usługi. Podstawowymi elementami do ustalenia ilości materiałów powinny być w miarę możliwości techniczne normy zużycia materiałów, a do ustalenia ilości pracogodzin robocizny bezpośredniej — techniczne normy pracy, określające niezbędnie konieczny czas do wykonania części produktu lub usługi w poszczególnej fazie procesu produkcyjnego.

3. Odpowiednia komórka przedsiębiorstwa lub zakładu ustala na podstawie materiału, o którym mowa w ust. 2, planowany koszt własny produktu lub usługi według obowiązujących zasad kalkulacji, przyjmując:

1) koszt materiałów według cen obowiązujących w dniu sporządzenia kalkulacji, przy czym narzut kosztów zakupu oblicza się w stosunku do wartości materiałów wykazanej w kalkulacji; w przypadku konieczności korzystania z obróbki obcej (usług obcych) wykazuje się w odrębnej pozycji rodzaj obróbki lub usługi oraz przewidziany jej koszt (na podstawie cennika lub w uzgodnieniu z przedsiębiorstwem dokonującym obróbki bądź wykonującym usługę);

2) koszty robocizny bezpośredniej według obowiązującego taryfikatora robót i obowiązujących stawek płac;

3) koszty pośrednie (wydziałowe, ogólnofabryczne, ogólnozakładowe, koszty zaopatrzenia materiałowego, koszty zbytu) — według procentowego narzutu wynikającego z planu techniczno-ekonomiczno-finansowego; wyliczenie narzutów kosztów wydziałowych przeprowadza się w oparciu o planowe stawki procentowe poszczególnych wydziałów, uczestniczących w wykonaniu danego produktu nietypowego lub usługi nietypowej.

§ 3. Ceny na produkty i usługi nietypowe, o których mowa w § 1, wykonywane lub świadczone przez jednostki podległe Ministrowi Komunikacji na zamówienie jednostek gospodarki uspołecznionej, ustalają bez względu na wartość zamówienia dostawcy (wykonawcy) w porozumieniu z odbiorcą, na podstawie kalkulacji wstępnej, o której mowa w § 2.

§ 4. 1. Dostawca (wykonawca) sporządza kalkulację wstępną i przesyła ją odbiorcy. Odbiorca (zleceniodawca) zawiadamia dostawcę o przyjęciu ceny lub zgłasza zastrzeżenia co do proponowanej ceny.

2. W przypadku zgłoszenia zastrzeżeń co do proponowanej ceny dostawca zawiadamia odbiorcę o ich przyjęciu lub odmowie wykonania zamówienia. Brak odpowiedzi należy uważać za odmowę wykonania zamówienia na proponowanych warunkach.

3. Odbiorca (zleceniodawca) i dostawca (wykonawca) mogą określić w umowie wstępnej terminy poszczególnych czynności, o których mowa w ust. 1 i 2.

§ 5. W przypadkach określonych w § 3 uchwały nr 701 Rady Ministrów z dnia 24 września 1953 r. w sprawie zasad ustalania cen produktów nietypowych oraz opłat za nietypowe usługi, nie objęte obowiązującymi cennikami (taryfami), wykonywane przez przedsiębiorstwa przemysłu kluczowego i świadczone w obrębie gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski z 1953 r. Nr A-94, poz. 1304 i z 1954 r. Nr A-50, poz. 684), stosuje się bez względu na wartość całego zamówienia tryb przewidziany w § 4 niniejszego zarządzenia.

§ 6. 1. Do wyjątkowych przypadków, o których mowa w § 4 uchwały nr 701 Rady Ministrów z dnia 24 września 1953 r., zalicza się:

1) wykonywanie nietypowych skomplikowanych remontów, kiedy warunki techniczne nie pozwalają na sporządzenie kalkulacji wstępnej,

2) wykonywanie robót w ramach specjalnych akcji ratowniczych lub zabezpieczających i w przypadku awarii, kiedy konieczność natychmiastowego przystąpienia do wykonania robót nie pozwala na sporządzenie kalkulacji wstępnej i jej uzgodnienie w trybie określonym w § 4.

2. W przypadkach wyjątkowych, o których mowa w ust. 1 pkt 1, podstawę do rozliczeń między dostawcą (wykonawcą) a odbiorcą (zleceniodawcą) stanowi kalkulacja wynikowa, w granicach ustalonego przez dostawcę (wykonawcę) w porozumieniu z odbiorcą (zleceniodawcą) limitu należności, stanowiącego cenę orientacyjną.

3. W przypadkach wyjątkowych, o których mowa w ust. 1 pkt 2, podstawę do rozliczeń między dostawcą (wykonawcą) i odbiorcą (zleceniodawcą) stanowi kalkulacja wynikowa (bez limitowania).

4. Limit należności ustala się na podstawie kalkulacji wynikowych uprzednio wykonywanych już przez dostawcę (wykonawcę) podobnych robót lub usług nietypowych oraz na podstawie przesłanek technicznych wynikających z przybliżonej kalkulacji wstępnej.

5. Limit należności ustala komórka techniczna dostawcy (wykonawcy) w porozumieniu z komórką kosztów własnych.

6. Limit należności (cenę orientacyjną) ustala się bez względu na wartość całego zamówienia w trybie ustalonym w § 4, z tym że ostateczne rozliczenie następuje na podstawie kalkulacji wynikowej, jednak w wysokości nie przekraczającej uzgodnionego limitu.

§ 7. Zarządzenie niniejsze nie dotyczy cen produktów przeznaczonych na eksport.

§ 8. Tracą moc:

- 1) zarządzenie Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego z dnia 17 września 1954 r. w sprawie trybu ustalania cen produktów nietypowych i opłat za nietypowe usługi wykonywane przez przedsiębiorstwa podległe Ministrowi Transportu Drogowego i Lotniczego, świadczone w obrębie gospodarki społecznoej (Monitor Polski Nr 90, poz. 1003),
  - 2) zarządzenie Ministra Kolei z dnia 5 lutego 1955 r. w sprawie trybu ustalania cen na produkty nietypowe i usługi nietypowe wykonywane przez przedsiębiorstwa podległe Ministrowi Kolei, świadczone w obrębie gospodarki społecznoej (Monitor Polski Nr 18, poz. 188).
- § 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: w z. D. Tarantowicz

459

ZARZĄDZENIE MINISTRA GÓRNICTWA I ENERGETYKI

z dnia 9 września 1957 r.

w sprawie ograniczenia oświetlenia ulic w godzinach szczytu w okresie jesienno-zimowym 1957 r.

Na podstawie art. 2 ust. 2 pkt 3 i art. 3 ust. 2 dekretu z dnia 28 stycznia 1953 r. o zabezpieczeniu racjonalnego i oszczędnego użytkowania energii elektrycznej i ciepłej (Dz. U. Nr 9, poz. 26) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. W czasie od dnia 27 września 1957 r. do dnia 31 grudnia 1957 r. wprowadza się na terenie całego kraju ograniczenia w elektrycznym oświetleniu ulicznym w godzinach szczytowego obciążenia:

we wrześniu	od godz. 19.00 do godz. 21.30
w październiku	od godz. 17.00 do godz. 21.00
w listopadzie	od godz. 16.00 do godz. 21.00
w grudniu	od godz. 16.00 do godz. 21.00

2. Ograniczenie powinno być tak przeprowadzone, aby pobór mocy przez wszystkie punkty świetlne zmniejszony był na terenie każdego okręgu energetycznego o 1/3 czynnej mocy zainstalowanej oświetlenia ulicznego.

3. Ograniczenia muszą uwzględniać:

- 1) specyfikę ośrodków miejskich i wiejskich oraz komunalne interesy ludności w tych ośrodkach;
- 2) bezpieczeństwo ruchu publicznego;

3) zachowanie niezbędnego oświetlenia zewnętrznego niektórych urzędów i instytucji państwowych, jak Milicji Obywatelskiej itp.

§ 2. 1. W celu wykonania przepisów § 1 zarządy energetyczne okręgów w porozumieniu z prezydiami wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast, wyłączonych z województw) ustalą w terminie do dnia 25 września 1957 r. plan ograniczeń oświetlenia ulicznego.

2. Plan powinien uwzględniać:

- 1) wielkość miejscowości i ich charakter;
- 2) wysokość ograniczenia oświetlenia dla każdej miejscowości.

3. Na podstawie planu ograniczeń oświetlenia ulicznego oddziały zakładów zbytu energii elektrycznej w porozumieniu z terenowo właściwymi prezydiami rad narodowych opracują szczegółowy przydział mocy na poszczególne grupy ulic i dróg według ich ważności dla każdej miejscowości.

4. Plany ograniczeń oświetlenia ulicznego powinny być wprowadzone w życie z dniem 27 września 1957 r.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Górnictwa i Energetyki: w z. L. Salamon

460

ZARZĄDZENIE MINISTRA KULTURY I SZTUKI

z dnia 13 sierpnia 1957 r.

w sprawie zakupu i ustalania cen przy zakupie koncertowych instrumentów muzycznych lub posiadających wartość artystyczną przez jednostki podległe Centralnemu Zarządowi Przemysłu Muzycznego Ministerstwa Kultury i Sztuki.

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 18 listopada 1948 r. o dostawach, robotach i usługach na rzecz Skarbu Państwa oraz niektórych kategorii osób prawnych (Dz. U. Nr 63, poz. 494) zarządza się, co następuje:

§ 1. Jednostki podległe Centralnemu Zarządowi Przemysłu Muzycznego Ministerstwa Kultury i Sztuki uprawnione są do:

- 1) zakupu, z prawem dalszej odsprzedaży, koncertowych instrumentów muzycznych lub posiadających wartość artystyczną od osób innych niż wymienione w § 8 rozporządzenia

Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dostaw, robót i usług na rzecz Skarbu Państwa oraz niektórych kategorii osób prawnych (Dz. U. Nr 12, poz. 73 i Nr 58, poz. 448) bez potrzeby zachowania innych wymagań ustawy z dnia 18 listopada 1948 r. o dostawach, robotach i usługach na rzecz Skarbu Państwa oraz niektórych kategorii osób prawnych (Dz. U. Nr 63, poz. 494) i przepisów na jej podstawie wydanych;

- 2) zakupu w trybie ustalonym w pkt 1 nowych instrumentów lutniczych, posiadających wartość artystyczną, od